

deraf maae vi dog slutte, at det Slags Følf ikke ere forvænte, naar de komme ind i Hæren, og jeg siger, at vi ikke skulle forvænte dem. Jeg beklager den Mand, der ikke kan udbære mange af disse Smaafornødenheder, men jeg beklager endnu mere den Stat, der har en Armee, som absolut behøver dem, thi den vil ikke kunne udholde et Føllivs Strabadser og Mangler. Jeg kan, som sagt, godt dele denne Tanke og indrømme, at det er lidt nok, naar vi foreslaae kun 20 β om Dagen til vore Soldaters Lønning, men jeg kan ikke gaae ind paa disse ideale Tanker om at lønne Soldaterne saaledes, at Enhver kan sige, at det er tilstrækkeligt, thi saa komme vi ind paa Noget, hvor Ingen af os er istand til indenfor vore finantzielle Kræfter at bestemme, hvad vi da skulle give dem. Jeg skal roligt blive staaende ved det, der i Lovudkastet er foreslaaet, med den Forvisning, at den oeconomiske Soldat ikke behøver med dette at lide nogen Nød. Det er dog 20 β om Dagen tilligemed Brød med Tillæg af 3 β om Dagen i Beklædningspenge. Jeg vil atter her henlede Tanken paa den simple Arbeidsmand; lader os see, hvor stort et Spring der er mellem disse to, Soldaten med sine 28 β , naar man regner Brød til 5 β , og den simple Arbeidsmand. Jeg troer ikke, den sidste har overordentlig meget Mere; undertiden kan han have Mindre. Det er et personligt Offer at være Soldat; men det er for de Allerfleste, som have Midler, tillige et pecuniært Offer. Det har altid været saa, at man har maattet finde sig i selv at skyde Noget til, naar man kunde det, og jeg troer neppe, at den danske Stat kan lønne sine Soldater anderledes, end at det for Eftertiden ogsaa bliver saaledes, at man maa finde sig dervi. — Naar det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjær) med Hensyn til Forslaget under Nr. 10 meente, at det var urigtigt at afsnappe Underofficererne det, her er foreslaaet, da Underofficeren i Almindelighed er i en Stilling, hvori han stifter Familie, saa vil jeg dertil sige, at Underofficererne saavidt muligt ikke skulle stifte Familie (Afbrydelse); de skulle, saalænge de staae i de lave Classer, saa lidt som muligt stifte Familie; den Armee, der

har en stor Mængde Familier at føre med sig fra det ene Cantonement til det andet, er ikke heldig stillet. (Afbrydelse.) Ja, de Herrer forekommer det noget beshynderligt, at jeg siger dette; men jeg siger: „saa lidt som muligt“, det maae de Herrer vel lægge Mærke til. Det er jo alt udtalt af det ærede Medlem for Odense Amts 5te Valgkreds (H. M. Petersen), at det, her er foreslaaet, allerede er en ikke ubetydelig Forbedring af det Nuværende. — Jeg veed nu meget vel, at det er langt mere besværligt at imødegaae disse smukke Tanker, som her i disse Forslag ere fremsatte, end at forsvare dem; det er smukt at fremsætte dem, og man kan ogsaa motivere og forsvare dem, men jeg siger, at det at gennemføre dem saaledes, som de her ere foreslaaede, i det virkelige Liv, er os finantzielt umuligt, og det er heller ikke absolut nødvendigt. — Spørgsmaalet, om Soldaten skal have Brød in natura eller ei, drifter jeg mig ikke til at indlade mig paa; men jeg holder nærmest til den Mening, at det er rigtigst at bibeholde Leveringen af Brød in natura. Jeg troer, at en Armee som Armee betragtet, som et Hele, umuligt kan udbære denne Leveringsmaade; det kan være, at en eller anden Soldat hellere vil have Brødpenge, og maafee det ogsaa administrativt kan ordnes saaledes, at han kan faae det, men i Almindelighed vil jeg foretrække, at Soldaten faaer sit Brød leveret. Med Hensyn til Forslagene om at trække fra det, man kalder Afregning, fra disse Beklædningspenge eller lægge til — der er jo to Forslag i saa Henseende —, da kunde jeg nærmest slutte mig til det sidste. Disse Beklædningspenge kan jeg ikke saaledes som i Udvalgets Betænkning er fremhævet, betragte som en mindre heldig Lønningsmaade; det er en Afregning, forsaavidt Soldaten har Noget tilgode, thi han kan jo altid tage op paa sin Afregning en Sum, som Soldaten kan bruge, naar han bliver permitteret, til at equipere sig for. Den Soldat betragter jeg som heldigt stillet, der kan lade sin Afregning staae, indtil han permitteres; da det jo er en praktisk Erfaring, at Soldaten ved Permissionen trænger til et eller andet Beklædningsstykke, og der er da derigennem som oftest et Middel for ham til at erhverve det. Jeg kan derfor ikke gaae ind